

POEZIJA

Iztok Osojnik

Pik v srce

*

Obračam se ven, v prazno in svobodno noč.
Mesto pod mano je obstalo,
razprostrto v rešetkah iz drugih časov privzetih podob.
Samota je po strehah razgrnila zimo in mraz.
Kako deluje samozavest in kako se nagovarja v govoricí?
Lepota, ki so jo generacije dedov klesale
v skrbno oblikovane kamne.
Danes sedimo v krogu okoli ognja,
odkriti drug z drugim.
In enaki.
Vsi smo namreč enaki.
Genijev ni.
Če pa so, prištevam mednje najprej od snega
ukrivljeno smreko
in tesnobno noč, ki se odpira v upočasnjem času proti jutru,
kjer čaka trda preizkušnja.

Vem, da bom svoje delo opravil uspešno.
 A če bi znal že danes uživati stisko v vsakem delčku,
 korak za korakom, kako bogato bi zaživel.
 Stiske niso nič odpirajočega v veselje,
 nič osvobajajočega.
 Čeprav, smešno, tudi so.
 Ljubezen žlahtnih besed, v njihovih živih obratih,
 kot da si v neuničljivi postelji delim noč z ljubljeno žensko –
 to je velika reč.

In vedno znova ista ulica, ki pod vrkami sledi
 zavoju reke.
 Nekoč je tu živelo mesto. Zdaj je kup opečnatih ruševin.
 Kaj me konec koncev briga omejenost časa.
 Če kdo še ni slišal laježa puščavskih karakalov?
 Ali stal ob šotorih, ki mehko ukrivljeni molčijo
 v diamantni neskončnosti zvezdnega neba,
 v ostrem zraku do golote izžlebljene budnosti.
 Bog vstopi v puščavo z mano.
 In tudi ti.

V tem trenutku sem notranje bitje vseh
 in vsakega posameznika.
 Zdaj sem luč zavesti v najmanjši žuželki,
 v oglatem molku kamna,
 v vršanju zibajočega se drevesa.
 Zelo majhni smo in pot pred nami se množi
 v eno samo gaz.
 Od vseh milijard svetov je samo eden steza proti moji smrti.
 Na njej človek utrga kakšno kislico ali marjetico,
 doživi kakšno ploskanje.
 Vstopi! ga nagovarja veselje.
 On bi že, pa ne zna, ker se veselje sproti spreminja
 v udomačene pse in znana poslopja.
 Zato se ustavi in čaka.

Nabira moči.

Mogoče pa ga rečni bog premami,
 mogoče pa ga angeli s sabljami zraka prebodejo.
 Nemi sogovorniki, ki se sončijo v črnem srebru zvezd.
 Jaz pa, vsaj kolikor zdaj vidim, sem precej svoboden
 vizionar,
 ne preveč po meri časa.
 Sicer pa je srce človeka šele takrat človeško,
 ko nad mestom vzame nase
 obrečni mraz in njegovo enojajčno dvojčko luč vesolja.

* *

Jezus, resnični človek iz resničnega časa.
 Šele tako je v tebi luč,
 ki si jo krstil za Boga.
 Kakšna je dvojna zgodovina,
 ki si jo razkril z besedami
 in s tistim kratkim potovanjem
 od Galilejskega jezera do Golgote?
 Govoril si o gotovosti in zvestobi notranji luči
 in tako javno nastopil proti oblasti.
 Proti tistim, ki so si prilastili Boga.
 Mnogi smo ti verjeli z isto notranjo nepopustljivostjo.
 Moje besede še danes od ekstatične energije drhtijo kot natlačen led.

Ljubezen do stvarstva, do teme brezdanjega vesolja,
 ki se odpre v praznih breznihi duše
 in zašelesti v ostrih travah v burji med negibnim, golim kamenjem.

Toda nepotrebna in neumestna odkritost,
 ki ni bila poraščena s plaščem laži
 in sprenevedanja,
 ker ni bila samo blišč na hitro izgovorjenih besed
 in spretno sestavljenih stavkov, povzetih iz starih svitkov,
 te je pripeljala na križ. Tvoja javna beseda.
 Obljubljaš življenje po smrti.
 Vem, da je tisti tvoj *Eloi, eloi* ... mogoče tolmačiti
 tudi drugače.
 Mogoče si imel celo prav. Nekdo je moral čez celo zgodovino sveta
 pokazati na izvir luči.
 Razkriti, da obstaja osebna usoda,
 ki mimo trenutnega stanja sveta raste v čvrsti resnici.
 Dobro vem, kako ob zahodu besed izza obzorja
 vstane drugo sonce.
 Jeruzalemski griči vrvijo od golote,
 ki je nihče ne ocenjuje. Jeruzalemska
 globica ničejanske prostodušnosti,
 ki se ne ustraši smrti, je gotovo
 velika zgodba svetlobe
 in verjetno tudi način, kako mirno
 in globoko živeti v krogu božje luči.
 Naraščajoč kot plima
 ali preprost od ljubezni,
 ko zgoravaš z vsemi močmi,
 preden dokončno izgineš v popolno svobodo.

Odložil si vse iz svojih rok,
 tvoje golo telo diha v ritmih in slapovih zvezd.
 Tako stojiš v obličju duha
 razigran kot otrok.
 Izginil si zase in v molitvenem
 izniku odprl cvetove v neskončnost.

Ko se iz hribov vrneš v mesto,
ne prinašaš ničesar.
Vse znanje je tu spodaj, med ljudmi.

* * *

Melanholičen sneg, ki sedi
na balkonih v starem mestu,
je negiben do
točnega pika v srce.